

833(4чкв)/Шев

186

Іван Луценко
Іван Братусь

ТАРАС ШЕВЧЕНКО ТА ОСЕТІЯ

(Штрихи українсько-осетинських
літературних взаємозв'язків)

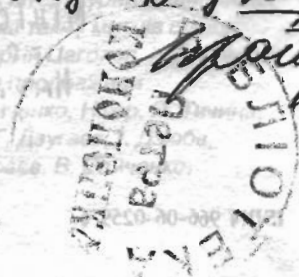

Дорошому Петру Петровицу,
відавшому вченому і прекрасному
людичи, взнак поваги і вдячності
за підтримку.

м. Київ

23. IX. 2004

Автом Луценко

Київ
«Либідь»
2002

ВІД АВТОРІВ

Розмірковуючи над значною культурною та суспільною інтегрованістю сучасного суспільства, над сенсом дружби між народами, Іван Драч писав: «Вона так природно живе у твоїй душі — впевненість у тому, що не можеш ти жити й дихати, природно почувати себе у вируванні величезного сьогоднішнього світу без друзів своїх — далеких і близьких. А коли живуть вони, приміром, на Кавказі — в різних містах, займаються різними справами і коли вони такі близькі тобі, що не уявляєш власного буття без цього кавказького тяжіння...»¹

Повною мірою це стосується і взаємного тяжіння між українськими та осетинськими письменниками. Адже чим тісніші й динамічніші були взаємини між ними, тим інтенсивніше відбувалося їхнє духовне збагачення, самовиявлення національних потенцій та індивідуальних особливостей.

Так, уже в давній період українське духовенство й письменство помітно впливали на культуру кавказьких народів, одночасно творчо збагачуючись і їхніми духовними набутками.

У ХІХ ст. цей процес набув нового характеру. Спочатку він збагатився спільною просвітницькою діяльністю українця Йосипа Чепіговського та осетина Аксо Колієва. Етапним в українських та осетинських літературних відносинах виявилось тяжіння до Тараса Шевченка таких митців слова, як Коста Хетагуров, Інал Кануков, Георгій Цаголов, Ілас Арнігон та ін. У ХХ ст. традиції Тараса й Коста продовжили С. Васильченко, Б. Боцієв, В. Чередниченко, Нігер, П. Тичина, Гафез, А. Коцоєв, С. Крижанівський, Г. Дзугаєв, І. Дзюба, Н. Джусойти, В. Забаштанський, Р. Асаєв, В. Бойченко, М. Габулов...

У цій книзі, на відміну від праць попередників, уперше здійснено спробу показати творчість Тараса Шевченка й Коста Хетагурова в контексті історії українсько-осетинських літературних взаємозв'язків.

Автори певною мірою використали досвід філологів української діаспори й увели до наукового вжитку нові та призабуті факти з теми дослідження.

НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ
УКРАЇНОЗНАВСТВА
МІНІСТЕРСТВА НАУКИ ТА
ОСВІТИ УКРАЇНИ
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

10 ЯС 1